

акціонерних товариств / Н. М. Давиденко // Агросвіт. – 2015. – № 1. – С. 10–13.

4. Савицкая Г. В. Экономический анализ: 11-е издание с исправлениями и дополнениями / Г. В. Савицкая. – М.: Новое знание, 2005. – 651 с.

5. Сініцин О. О. Фінансовий леверидж в управлінні структурою капіталу / О. О. Сініцин [Електронний ресурс] // Ефективна економіка. Електронне фахове видання. – 2014. – № 9. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=3334>.

6. Яремко І. Й. Управління капіталом підприємства: економічний і фінансовий інструментарій: монографія / І. Й. Яремко. – Л.: Каменяр, 2006. – 176 с.

Панова І. І., ст. гр. ФСТзмл-21

Спасів Н. Я., к.е.н., доцент

СУТНІСТЬ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ ТА СТРАТЕГІЯ УПРАВЛІННЯ НИМИ

Фінансові ресурси є одним із основних чинників успішного функціонування виробництва, адже ця складова господарського механізму безпосередньо впливає на результати діяльності галузі, перспективи його розвитку і стабільність функціонування.

Сутність категорії «фінансові ресурси» трактувалася вченими з різних позицій. Так, О. Бірман характеризує фінансові ресурси як виражену в грошах частину національного доходу, сконцентровану безпосередньо у державі чи на підприємствах для використання на цілі розширеного відтворення і на загальнодержавні потреби [1, с. 96–98].

Н. Сичова підкреслює, що фінансові ресурси як грошові нагромадження і грошові фонди створюються підприємствами, об'єднаннями, організаціями, державою у порядку розподілу й перерозподілу суспільного продукту і національного доходу [2, с. 256]. Т. Гойда визначає фінансові ресурси як сукупність доходів, відрахувань та надходжень, що перебувають у розпорядженні підприємств, організацій та держави і спрямовуються на задоволення суспільних потреб з метою розширення виробництва і зростання матеріального добробуту народу [3, с. 59]. М. Коробов визначає фінансові ресурси як централізовані грошові фонди цільового призначення, які формуються у процесі розподілу і перерозподілу національного багатства, сукупного суспільного продукту і національного доходу й призначаються для використання відповідно до завдань соціально-економічного розвитку суспільства й трудових колективів окремих підприємств [4, с. 133–135].

Виходячи з цього, можна виділити характерні ознаки фінансових ресурсів виробничої галузі, а саме: фінансові ресурси завжди виражають відношення власності, тобто вони належать або державі, або підприємству, або населенню; фінансові ресурси завжди мають певне джерело створення і певне призначення;

формування й використання фінансових ресурсів завжди має свою правову сторону і регламентується законодавчими та нормативними актами.

Фінансові ресурси завжди виступають у грошовій формі, а грошові кошти стають фінансовими ресурсами лише тоді, коли вони акумулюються у відповідних фондах, які мають певний порядок створення і використання.

В умовах ринкової економіки з прийняттям національних стандартів бухгалтерського обліку практики-бухгалтери, економісти, фінансисти дедалі частіше використовують поняття «капітал» [5, с. 102–120]. Принципова різниця між капіталом і фінансовими ресурсами полягає у тому, що на будь-який момент часу фінансові ресурси є більшими або дорівнюють капіталу підприємства. При цьому, якщо фінансові ресурси дорівнюють капіталу, то це означає, що у підприємства немає ніяких фінансових зобов'язань.

У цілому можна зробити цілком обґрунтований висновок про те, що в економічній літературі відсутнє єдине бачення сутності та змісту фінансових ресурсів. Разом з тим, автори єдині у баченні їх значення у виконанні підприємством своїх фінансових зобов'язань, здійсненні розширеного відтворення й економічного стимулювання. Однозначна думка всіх вчених – фінансові ресурси використовуються на всіх етапах господарської діяльності як у складі виробничого, так і у складі фінансового циклу, крім того, обслуговують інвестиційну та фінансову діяльність.

Використання фінансових ресурсів на підприємствах здійснюється у результаті розподілу грошових надходжень шляхом утворення фондів грошових коштів; фінансування зобов'язань перед державою та суб'єктами господарювання; фінансового забезпечення процесів відтворення на підприємствах.

Основними завданнями розробки стратегії управління фінансовими ресурсами галузі повинні стати: визначення шляхів та способів проведення успішного формування, оптимального розподілу та ефективного використання фінансових ресурсів; успішне формування фінансової стратегії та використання фінансових можливостей; налагодження перспективних фінансових взаємовідносин із суб'єктами господарювання, бюджетом, банками та іншими фінансовими інститутами; фінансове забезпечення операційної та інвестиційної діяльності на перспективу; вивчення економічних та фінансових можливостей імовірних конкурентів, розроблення та вжиття заходів із забезпечення фінансової стійкості; розроблення способів виходу з кризового стану та методів управління за умов кризового стану.

Література

1. Бирман А. М. Планирование оборотных средств / А. М. Бирман. – М.: Госполитиздат, 1956. – 288 с.
2. Сичова Н. П. Аналіз фінансово-економічної діяльності: навч. посіб. / Н. П. Сичова. – М.: ІОНТІ-ДАНА, 1999. – 471 с.

3. Гойда Т. В. Фінансові ресурси держави : монограф. / Т. В. Гойда. – К.: НЮС, 1997. – 176 с.
4. Коробов М. Я. Фінансово-економічний аналіз діяльності підприємств: навч. посіб. / М. Я. Коробов. – [2-ге вид., стер.]. – К.: Товариство «Знання», КОО, 2011. – 378 с.
5. Белолепецкий В. Г. Финансы фирмы: курс лекций / В. Г. Белолепецкий; [под ред. И. П. Мерзлякова]. – М.: ИНФРА-М, 2008. – 298 с.

Паньків А. В., ст. гр. ФСГм-21
Спасів Н. Я., к.е.н., доцент

ЕКОНОМІЧНА ПРИРОДА ТА СУТНІСТЬ БАНКРУТСТВА ПІДПРИЄМСТВ

Характерність нинішнього рівня наукових знань про банкрутство полягає у відсутності єдиного загальноприйнятого визначення цього терміну, що призводить до розмаїття та суперечливості трактування і розбіжності у поглядах.

М. Н. Скворцов у своїй книзі «Як запобігти банкрутству підприємств?» під банкрутством розуміє фінансову неспроможність, пов'язану з недостатністю активів у ліквідній формі, неспроможність юридичної особи – суб'єкта підприємницької діяльності задовольнити у встановлений термін пред'явлені до нього зі сторони кредиторів вимоги і виконати зобов'язання перед бюджетом. Цю ж думку поділяють такі вчені-економісти як О. М. Бандурка, М. Я. Коробов та П. І. Орлов. На наш погляд, дане визначення поняття банкрутства не є повним, адже воно не враховує реабілітаційні процедури (санацію чи мирову угоду), які можуть носити позитивний або негативний характер для боржника.

Значно ширше оцінює банкрутство Б. М. Поляков, а саме «... як визнану господарським судом нездатність боржника відновити свою платоспроможність за рахунок реабілітаційних процедур і погасити грошові вимоги кредиторів, враховуючи при цьому такі критерії банкрутства як незадовільні результати санації чи мирової угоди, нестача майнових активів та неоплачені грошові зобов'язання».

У своїй праці «Банкрутство: матеріально-правові та процесуальні аспекти» М. Тітов висловлює думку, що банкрутство – це припинення за судовим рішенням господарської діяльності фізичної чи юридичної особи при неспроможності задовольнити, визнані ним (або судом), вимоги кредиторів і виконати зобов'язання перед вартістю свого майна, якщо застосування засобів попередження банкрутства не дало позитивних результатів [1, с. 136].

Таким чином, дана дефініція в основному аналогічна визначенню Б. М. Полякова, оскільки також враховує такі риси боржника: неспроможність